

De super-
spannende
schoolreis-
speurtocht

BERT WIERSEMA

De super-
spannende
schoolreis-
speurtocht

Iris en Ko deel 21

*Met illustraties van
Wendelien van de Erve*

j/columbus

De superspannende schoolreisspeurtocht
Bert Wiersema

ISBN 978-90-8543-535-8
NUR 283

Boekverzorging: Buitenspel, Meppel
Illustraties omslag en binnenwerk: Wendelien van de Erve

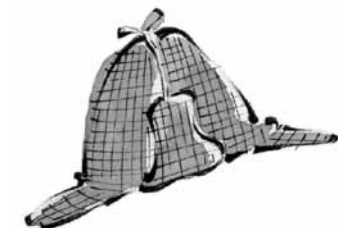
© 2023 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media te LEEUWARDEN.

www.jongbloedmedia.nl
www.bertwiersema.nl

Inhoud

1	Bah, schoolreis	7
2	Dit wordt een superschoolreis	14
3	Een speurtocht maken	21
4	Aan de slag	28
5	Een onaangename verrassing	35
6	Een nog onaangenamere verrassing	41
7	Sporen in het zand	48
8	Ik kan het bewijzen	55
9	Een mooie oplossing	62
10	Heftige honden	70
11	De heftige hondenverjager	77

1 Bah, schoolreis

Koos ziet meteen dat Iris heel erg blij is. Hij rijdt zijn fiets de garage uit en duwt de deur achter zich dicht. 'Jij ziet er happy uit', zegt hij, terwijl hij met zijn fiets aan de hand naar haar toe loopt. 'Ben je jarig, of zo?'

'Je weet toch wel wanneer ik jarig ben?!' zegt Iris verontwaardigd.

'Jawel, hoor', liegt Koos.

'Wanneer dan?'

Even aarzelt Koos. 'Eh ... op je verjaardag.' Snel stapt hij op de fiets.

'Kom, we moeten naar school.'

Iris' mond valt open van verbazing. 'Je weet het echt niet, hè? Ik dacht dat we vrienden waren.'

'Dat zijn we ook, maar we zijn vooral collega's in ons detective-bureau. Mijn vader weet ook niet de verjaardagen van al zijn collega's uit z'n hoofd.'

'Jouw vader werkt bij de politie', snuift Iris. 'Hij heeft wel honderd collega's. Wij zijn maar met z'n tweeën.'

'Jij weet ook niet wanneer ik jarig ben', werpt Koos tegen.

Iris reageert meteen: 'Jawel, 11 mei.'

'Nu weet ik nog niet waarom je zo blij keek', gooit Koos het gauw over een andere boeg.

'Dat ga ik je niet vertellen,' zegt Iris beslist, 'maar vandaag gaat het vast gebeuren.'

'Wat gaat er vandaag gebeuren?' vraagt Koos nieuwsgierig.

'Dat zei ik toch al? Dat ga ik je niet vertellen.'

'Waarom niet?'

'Omdat jij de pret meteen weer bederft.'

Koos' wenkbrauwen vliegen een paar centimeter omhoog. 'Ik?!
Waarom bederf ik de pret?'

'Dat zul je nog wel zien vandaag.'

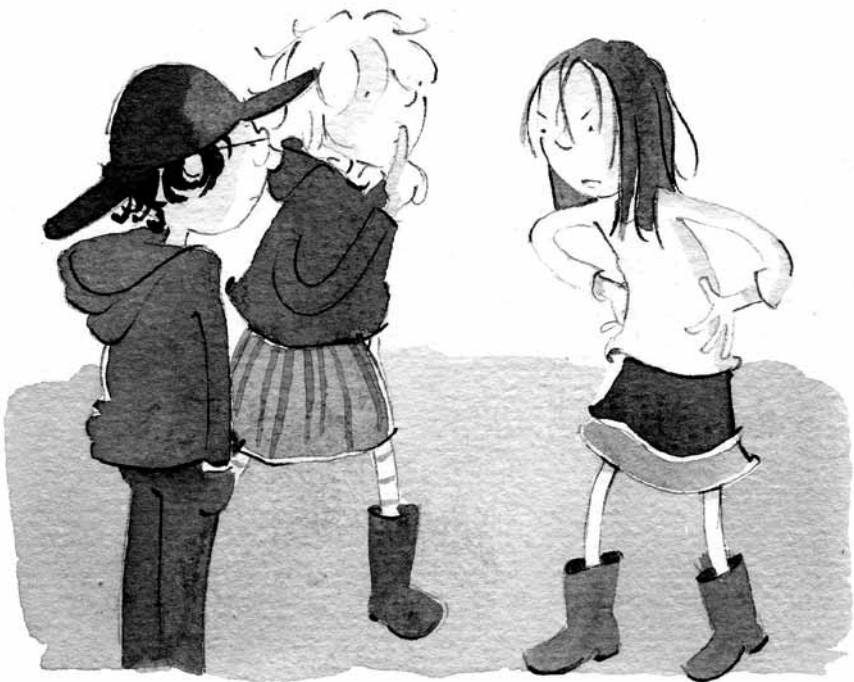
Koos doet nog een paar pogingen om Iris aan het praten te krijgen, maar ze wil het er niet over hebben. De hele weg naar school begint ze steeds weer over iets anders.

Niet veel later zetten de twee vrienden hun fietsen in het fietsenhok en lopen het schoolplein op. Emily is de eerste die naar hen toe komt. 'Denk je dat we vandaag meer te weten komen?' vraagt ze, meer aan Iris dan aan Koos.

'Dat zou best weleens kunnen', antwoordt Iris.

'Wat?' wil Koos weten.

Iris kijkt Emily waarschuwend aan, terwijl ze haar vinger voor haar mond houdt. Emily knikt meteen begrijpend en reageert niet op Koos.

‘Begin jij nu ook al?’ moppert Koos.

Emily zet haar handen in haar zij. ‘Dat is toevallig je eigen schuld.’

‘Huh? Hoezo?’ reageert Koos geprikkeld.

‘Jij vindt zelfs leuke dingen niet leuk. Eigenlijk ... vind jij niets leuk en daarmee verpest je het plezier van anderen.’

‘Wat een onzin!’ roept Koos boos. ‘Ik vind juist heel veel dingen leuk: schatten zoeken op de rommelmarkt, postzegels sparen, dingen opzoeken en uitzoeken, detectiveboeken lezen ...’

‘Precies’, zegt Emily. ‘Allemaal dingen waar normale kinderen geen klap aan vinden.’

‘Bedoel je dat ik niet normaal ben?’ vraagt Koos boos.

‘Vind je zelf dat je wél normaal bent?’ kaatst Emily terug.

Die komt aan! Even heeft Koos hetzelfde gevoel als vroeger. Hij werd toen veel gepest. Dat was voordat hij Iris leerde kennen. Wanhopig kijkt hij naar Iris. ‘Vind jij mij ook niet normaal?’

‘Nee, gelukkig niet’, zegt Iris meteen. ‘Er is er maar één zoals jij. Gelukkig ben je niet normaal, je bent heel bijzonder.’

Koos kan haar wel omhelzen, maar dat gaat hem net even te ver. Ze werken samen, niet meer dan dat ... toch?

Blijkbaar voelt Emily aan dat ze te ver is gegaan. ‘Sorry, Koos. Zo bedoelde ik het niet. Ik ben het met Iris eens. Jij bent een heel bijzondere jongen; met die twee petten en zo, en die bril waar je ogen zo mooi groot van worden.’

Koos denkt na over haar woorden. Meent ze dat of zit ze hem voor de gek te houden? Natuurlijk draagt hij elke dag twee petten om op zijn grote held Sherlock Holmes te lijken. En dat hij een ‘jampotbril’ heeft, omdat hij zulke dikke glazen nodig heeft ... Tja, daar kan hij ook niets aan doen. Hij tikt op zijn bril. ‘Je moet toevallig wel heel goede ogen hebben, om hier doorheen te kunnen kijken.’ Na die opmerking schieten ze alle drie in de lach. Dan gaat de bel,

maar nu weet Koos nog steeds niet waar de meiden zo gespannen op wachten. Helaas komt hij daar snel genoeg achter.

Koos loopt als een van de eersten het lokaal in en laat zich achter zijn tafeltje zakken. Hij hoopt dat hij vandaag nog tijd krijgt om in zijn detectiveschrift te schrijven. Thuis is hij al begonnen met het schrijven van het avontuur dat hij ‘het geheim van het prullenpakhuis’ heeft genoemd. Detectivebureau Iris & Ko heeft het goed gedaan en dat wil Koos graag vastleggen. Als hij op school aantekeningen kan maken, kan hij thuis snel weer verder met het verslag. De meester stapt de klas binnen en klapt een keer in zijn handen. Meteen wordt het stil. Koos ziet dat niet alleen Iris en Emily, maar ook heel veel andere klasgenoten gespannen naar meester Visser kijken. Wat is er toch aan de hand?

‘Ik start met een belangrijke mededeling’, begint de meester.

Koos hoort overal onderdrukt gejuich.

Meester Visser lacht en zwaait met zijn vinger. ‘Ik hoor dat jullie al een vermoeden hebben over het onderwerp van het nieuwtje.’

‘Schoolreis, schoolreis!’ gilt Erik door de klas.

Koos verstijft. Zijn hoofd zakt naar beneden. De rand van zijn pet raakt bijna het tafelblad. Dat is het! Natuurlijk! Schoolreis. De jaarlijks terugkerende ellende. De stomste dag van het hele jaar. Waarom doen ze hem dit aan? Waarom is een schoolreis niet vrijwillig? Wie mee wil, mag meegaan; wie niet mee wil, krijgt een vrije dag of mag lekker de hele dag in zijn detectiveschrift schrijven. Gelaten hoort hij de meester aan.

‘Jullie weten dat we het ene jaar een dure reis maken. Dan gaan we meestal met een bus naar een dierentuin of pretpark. Het andere jaar is het schoolreisje iets goedkoper. Gelukkig wonen we in een prachtige omgeving met veel bossen en zandvlakten, die bereikbaar zijn per fiets. Vorig jaar zijn we met de bus naar Wildlands

Emmen geweest, dus nu blijven we in de buurt. Dat betekent niet dat het schoolreisje dit jaar minder leuk zal zijn! Als ik eerlijk ben, vind ik de goedkope reizen eigenlijk nog leuker dan de dure reizen.'

Ik vind ze allebei waardeloos, denkt Koos, maar hij past wel op om dat hardop te zeggen. Om zich heen zie hij alleen maar enthousiasme. Blijkbaar is hij écht de enige die niet van schoolreisjes houdt. 'Dit jaar gaan we op de fiets naar Sparjebird', gaat de meester verder.

'Yes!' wordt er van alle kanten geroepen. 'Sparjebird! Super!'

'Wat is Sparjebird, wat is Sparjebird?' wil Erik ongeduldig weten.

'Sparjebird is fantastisch!' zegt Hannah. 'Wij gaan er regelmatig naartoe. Echt tof.'

'Ja, maar wat is het dan?' vraagt Erik bijna wanhopig.

'Nou, Hannah', zegt de meester. 'Jij komt er vaker. Vertel eens wat Sparjebird is, voor wie dat nog niet weet.'

'Sparjebird is een speelbos', zegt Hannah. 'Er is van alles te doen. Je kunt er een wandeling maken, er staan speeltoestellen en een soort houten kasteel. Ook kun je met water spelen. Het is te veel om op te noemen, eigenlijk.'

'Is dat het park met die felgekleurde totempalen bij het parkeerterrein?' wil Hendrika weten.

Hannah knikt. 'Ja, dat klopt.'

'O, daar!' roept Kornelia. 'Daar ben ik ook weleens geweest. Dat is leuk.'

'Jullie horen later nog wat we die dag precies gaan doen, maar ik mag al een paar dingen verklappen', zegt meester Visser. 'In de periode voordat we op schoolreis gaan, hebben we een project over de middeleeuwen. Het schoolreisje wordt een afsluiting van dat project en ... het wordt een ridder- en jonkvrouwenfeest!'

Er gaat een gejuich op. Koos zou wel ‘boe’ willen roepen, maar hij heeft ook geen zin om ruzie met de hele klas te krijgen. Onderuitgezakt hangt hij op zijn stoel. Het is maar één dag, probeert hij zichzelf op te beuren. Eén dag, en dan een heel jaar niet.

De bel voor de pauze gaat, na een lange ochtend vol onrustige lessen. Iedereen loopt gehaast het lokaal uit. Koos merkt dat zijn klasgenoten alleen maar met de schoolreis bezig zijn. Hij zucht. Waarom kan hij niet gewoon iets enthousiaster zijn? Maar dingen die hij stom vindt, vindt hij ook echt stom, en dat verander je niet zomaar. Hij ziet dat Iris op de betonnen blokken aan de rand van het plein zit, samen met Emily, Hannah, Kornelia en Hendrika. Ze praten opgewonden. Hij kan wel raden waarover ze het hebben. Langzaam loopt hij naar de meiden toe.

Emily is de eerste die hem ziet. ‘Je gaat toch niet voor ons de lol eraf halen, hè?’

Tjonge, het begint nu al. ‘Ik zeg niets’, broemt hij.

‘Wat wil Koos doen?’ wil Kornelia weten. Haar haren zitten in een korte staart en die beweegt bij elk woord dat ze zegt.

‘Koos houdt niet van schoolreisjes’, zegt Emily. ‘Als hij vertelt wat hij van schoolreizen vindt, heb je zelf meteen geen zin meer, en dat wil ik niet.’

‘Ha’, schampert Kornelia. ‘Dat gaat hem bij mij nooit lukken. Probeer maar.’ De staart maakt overuren. ‘Wat is er mis met schoolreizen, Koos?’

‘Alles’, zegt Koos. ‘Je moet in een bus, en ik word altijd wagenziek. Dus kom ik sowieso kotsmisselijk op de bestemming aan. In een pretpark heb je allemaal achtbanen waarvan je nog beroerder wordt. En dieren in een dierentuin stinken. Ze liggen maar een beetje te niksen.’ Hij ziet dat Hannah en Hendrika met open mond naar hem kijken. Iris kan alleen maar grinniken.

‘We gaan dit jaar niet met een bus naar een pretpark of dierentuin’, reageert Kornelia.

‘Nee’, zegt Hannah. ‘We gaan naar een speelbos: bomen en zand.’
‘Precies’, zegt Koos. ‘Zand. Dat kruipt overal tussen, waardoor alles gaat jeuken. En als je een broodje eet, knarst het tussen je tanden. Ze zullen wel weer gaan voetballen, maar dat kan ik niet. En als mijn bril af glijdt, zie ik niets. In een boom klimmen is ook niet mijn ding.’

Kornelia schatert het uit. ‘Wow, hij kan het echt: de pret bederven. Daar kan ik nou juist wel de lol van inzien. Toch heb ik nog steeds heel veel zin in het schoolreisje. Eigenlijk alleen maar meer, Koos, want ik ben nu heel blij dat ik er niet zo over denk als jij.’

De andere meiden schieten in de lach. Koos loopt boos weg, omdat hij zich uitgelachen voelt. ‘Flauw, hoor.’

Dan voelt hij een hand op zijn schouder: Iris. ‘Trek het je niet aan. Ze lachen niet om jou, maar om Kornelia. Zij is gewoon grappig.’
Koos haalt zijn schouders op. ‘Ik vind schoolreisjes nou eenmaal niet leuk.’

‘Nee, dat heb je wel duidelijk gemaakt’, vindt Iris.

Koos buigt zijn hoofd. ‘Kan ik er wat aan doen?’

Omdat Koos met zijn hoofd naar beneden staat, ziet hij meester Visser niet aankomen. Pas als er opeens een paar onbekende schoenen voor hem staan, krijgt Koos hem in de gaten. Hij kijkt verbaasd op. De meester kijkt hem met een vaag glimlachje aan. ‘Ik heb eigenlijk een detectivebureau nodig.’